

יום יום הייתי רואה את גיא הולך לכיוון חדר האוכל, על קצות האצבעות.
הליכה זאת, על קצות האצבעות, היתה תופעה פיזית בלבד, אצל גיא,
כי בהתנהגותו, בטווחותו, לא היתה אצל גיא הליכה על קצות האצבעות,
היתה לו נוכחות שמילאה את כל העולם שסביבו.

בימים הטובים היה גיא מתחבר אל ילדים ואל מבוגרים כאחד.
הוא היה מונה אליהם בהומור יידישתי שהסיר כל מחיצות.

אחד כך באו ימים שבהם גיא לא אמר הרבה, ומפעם לפעם היה צועק:
"לא רוצה ! לא רוצה!"

בכך הוא היה מבטא מחאה כל כך צודקת מעומק הלב. לא רוצה, גיא.
גם אנחנו לא רצינו, גיא. לא רצינו לראותך הולך דוועך.
לא רצינו לראותך נחלש ושוקע בדרך שכיוונה הוא אחד.
לא רצינו, אך לא עמדו לנו המחוות, התבונה והידע.

כל כך הרבה אנשים עשו כל מה שרק ניתן היה לעשות, ובראש ובראשונה, אבא שלך,
גיא, אילן, אילן לא וויתר, לא התייאש וכל הזמן רק עשת, עשה כל מה שבן אנוש
יכול היה לעשות, ובכך נתן לגיא הרבה שנים מעבר למה שחזו לו בשלב הנילוז
של המחלה. אך לא רק שנים נתן אילן לגיא, גם איכות לשנים אלה נתן לך אבא, גיא.

ההתמדה של אילן, השקט הנפשי התומך של תמר, שהגיעה אל גיא ואל אילן כמו
מלאך מן השמיים, האהבה ללא גבול של מיכל ומוסי, הקבלה והתמיכה של כל הקיבוץ
וכל מי שעבר עם גיא. כל העשיות והנתינות האדירות האלה, ידן היתה קצרה מול
גורל אכזר שמע גיאי. כן, גיא, "לא רוצה" היו מילים במקומן.

תודה לך גיא, על השנים שהיית בתוכנו.

תודה לך גיא, שלימדת אותנו את שוויון ערך האדם גם כאשר האדם שונה.
תודה לך גיא, שאפשרת לנו ולילדינו ללמוד להתמודד עם המציאות שלך.

ותודה לך גיא, שהארכת לחיות עוד כמה ימים ואפשרת
לאליסון ואורלי להגיע אליך בימים האחרונים.

נכבד אהב גיאי. גיא, הולך זעינו. 8 קצת בארבעה